

LOCALE BELANGEN

ORGAAN VAN DE VEREENIGING VOOR LOCALE BELANGEN.

Verschijnt den 1sten en 16den van elke maand.

Opneming van een stuk beteekent niet, dat de Redactie zich met den inhoud vereenigt.
ALLE STUKKEN UITSLUITEND TE ADRESSEEREN: POSTBOX 38, SEMARANG.

Landsleeningen ten behoeve van autonome gemeenschappen.

Reeds herhaalde malen kwam in de Vereeniging van Burgemeesters en Secretarissen ter sprake de moeilijkheid der verschillende gemeenten om leeningen te sluiten tegen een behoorlijk percentage. Daarbij werd het denkbeeld geopperd om van een centraal punt uit voor de Indische Gemeenten te leenen. Dit centraal punt zou dan uit den aard der zaak het Gouvernement moeten zijn.

Dit denkbeeld leek vooral voor de kleinere gemeenten wel zeer aantrekkelijk, omdat juist aan die gemeenten door de geldschietters dikwijls zware eischen worden gesteld. De praktische uitvoering behoefde ook op niet al te groote bezwaren te stuiten.

De raden zouden zich toch tijdig kunnen uitspreken over de leeningsbehoeften voor het volgend jaar, waarvan nadat de vereischte bekrachtiging der leening zou zijn verkregen, een opgaaf zou kunnen worden gedaan aan een bepaald adres, b.v. den Adviseur voor de Decentralisatie, wiens kantoor voor de verzameling der leeningen zou kunnen zorgdragen. Door het Gouvernement zou daarna een leening kunnen worden gesloten, die dan in het volgend dienstjaar aan de betrokken gemeenten kon worden gedistribueerd.

Op een tot den Gouverneur-Generaal gericht verzoekschrift ter zake werd echter van den 1en Gouvernements-Secretaris de mededeeling ontvangen dat de Landvoogd op het door de Vereeniging voorgebrachte denkbeeld niet kon ingaan. Te dien aanzien werd der Vereeniging het navolgende meegedeeld:

„Een goede financiering van de crediet-”
„behoeften der locale ressorten brengt mede,
„dat deze zich, voor zoover zij in verband met
„den geringen omvang van die behoeften geen
„beroep kunnen doen op de open markt een
„crediet moeten trachten te verwerven bij eigen
„ingezetenen. Voor zoover de plaatselijke om-
„standigheden dit niet mogelijk maken, staat
„hier te lande voor plaatsing van geldleeningen

„van beperkten omvang voldoende gelegenheid
„open bij particulieren elders en officieele instel-
„lingen, als de Burgerlijke en Militaire Pensioen-
„fondsen, de Weeskamers, de Postspaarbank, de
„N. V. Credietbank voor Nederlandsch-Indische
„gemeenten en ressorten alsmede eenige levens-
„verzekeringmaatschappijen.

„Moet een voorziening door het Land in de
„behoefte van kleine gemeenten aan lang crediet
„reeds daarom minder wenschelijk en geenszins
„noodzakelijk heeten, tegen verwezenlijking van
„dat denkbeeld rijzen bovendien verschillende
„bezwaren, welke aan de praktische uitvoerbaar-
„heid daarvan in den weg staan.

„Het moet toch uitgesloten worden geacht dat
„het Land tot het beperkte bedrag, dat voor de
„voorziening in de credietbehoeften van de kleine
„gemeenten noodig is, een *afzonderlijk* beroep
„zou kunnen doen op de open geldmarkt. Daar-
„voor dient het tijdstip te worden afgewacht,
„waarop het Land voor de voorziening in eigen
„credietbehoeften zelf met een leening aan de
„markt wenscht te komen; alleen deze gelegenheid
„zou kunnen worden benut om door verhooging
„van het bedrag der aan te gane leening de kleine
„gemeenten aan het noodige crediet te helpen. Op
„deze wijze echter zou de voorziening in de cre-
„dietbehoeften dier gemeenten afhankelijk worden
„gemaakt van het tijdstip waarop het Land tot
„het sluiten van een geldleening zou wenschen
„over te gaan, en niet van het tijdstip, waarop de
„gemeente in hare credietbehoefte moet voorzien.

„Er is tegen het denkbeeld echter nog een
„ander bezwaar. De gemeenten, welke zouden
„wenschen te participeeren in de opbrengst van
„een door het Land aan te gane geldleening, zouden
„uiteraard niet kunnen volstaan met, zooals in
„Uw brief wordt betoogd, tijdig te voren bekend te
„stellen, welke geldbehoeften zij voor een bepaalde
„periode hebben. Zij zouden daarvoor, evenals
„zulks thans het geval is, bij besluit de voorwaarden
„moeten vastleggen, waartegen zij een leening met
„het Land zouden wenschen aan te gaan, terwijl de
„daarvoor bij de wet aangewezen instantie door

„bekrachtiging van dat besluit vooraf met die
„voorwaarden zou moeten hebben ingestemd. Waar
„deze voorwaarden, ook voor kleine gemeenten,
„wat looptijd, uitgiftekoers, rentepercentage en
„aflossing betreft, wel steeds, en zelfs niet
„onbelangrijk, zullen uiteenloopen, zou het voor
„het Land een niet uitvoerbare opgave zijn om
„bij de uitgifte van een leening met al deze
„voorwaarden rekening te houden.

„Bovendien zou, al ware het Land in staat tegen
„voordeeliger voorwaarden een leening ten behoeve
„van de kleine gemeenten te sluiten dan zij thans
„zelf zouden kunnen doen, dit voordeel toch weer,
„althans voor een belangrijk gedeelte, wegvallen,
„doordat de kosten verbonden aan de uitgifte
„van de leening en aan de administratie van de
„aflossingen en de rentebetalingen over de aan de
„gemeenten verstrekte sommen, uiteraard zouden
„moeten worden gedragen door de in de leening
„participeerende gemeenten.

„Ten slotte zou bij doorvoering van meerge-
„noemd denkbeeld de Landsbehoefte aan crediet
„op langen termijn nog verder worden opgevoerd
„dan thans reeds het geval is, waartegen vooral
„onder de huidige omstandigheden overwegend
„bezwaar zou bestaan”.

Het Regeeringsschrijven geeft dus geen oplos-
sing, zoodat de gemeenten wat de voorziening
in haar leeningsbehoeften betreft blijven ange-
wezen op haar burgers of op de bestaande geld-
instellingen.

Echter heeft juist de ondervinding bij deze
instellingen doen zoeken naar een andere (goed-
koopere) wijze van voorziening in leeningsgeld.

Wellicht zou thans het denkbeeld kunnen wor-
den uitgewerkt tot stichting van een eigen cre-
dietbank voor de Indische Gemeenten of beter
voor de autonome ressorten, daar ook provincien
en regentschappen zouden kunnen deelnemen.

Het initiatief voor de oprichting van een zoo-
danig financieel lichaam diene echter uit te gaan
van de groote gemeenten, die door hun garantie
de positie van de bank kunnen versterken. Ook
het Gouvernement zou garanties kunnen verleen.

Als werkkapitaal zouden b. v. de reserves of
de overschotten van de provincies, regentschap-
pen en gemeenten en de gelden die niet dadelijk
gebruikt behoeven te worden, kunnen worden
ingebracht, terwijl verder aandeelen door de bank
zouden kunnen worden uitgegeven.

Mochten in de toekomst pogingen in deze
richting kunnen slagen, dan zal ook hierin de
decentralisatie weder een stap in de goede rich-
ting hebben gedaan.

Mr. Cornelis, October 1932.

VAN ZON.

Administratieve jurisprudentie.

Het initiatief der redactie om onder dezen titel
een rubriek te openen ter bekendmaking van de
voornaamste Regeeringsbeslissingen op het gebied
der administratie van de autonome en locale ge-
meenschappen zal ongetwijfeld door alle belang-
hebbenden hartelijk worden toegejuicht.

Inderdaad heeft de Regeering, van wie in zaken
als deze door hare positie van hoogste instantie
de opperste wijsheid emaneert, te veel haar licht
onder de korenmaat gehouden. Die wijsheid drup-
pelt dan ook in de locale administraties slechts
langzaam door, al naar gelang zich gevallen voor-
doen, waarbij voor de Regeering voor het ver-
kondigen harer opvattingen aanleiding bestaat.

Aan de bezwaren, welke deze wijze van inci-
dentele voorlichting oplevert voor wie zich in
bepaalde zaken omtrent de Regeeringsinzichten
wenscht te oriënteren, is intusschen eenigermate
tegemoet gekomen door publiceering in provin-
ciale bladen en jaarverslagen, enz. van belangrijke
beslissingen der Regeering. Elke poging om op
ruimer schaal aan deze uitspraken bekendheid
te geven zal dan ook met instemming worden
begroet.

Voorts opent publicatie de mogelijkheid de ge-
geven uitspraken eens nader te bekijken en aan
anderer oordeel te toetsen. Want weliswaar spreekt
de Regeering hier recht in hoogste instantie, doch
wie geen vreemdeling in Jeruzalem is, heeft kun-
nen opmerken, dat de beslissingen door de locale
besturen niet steeds geheel onaanvechtbaar worden
geacht.

Naar veler meening is — om een opmerking
van meer algemeenen aard te herhalen — de Re-
geering te veel geneigd zich bij hare beslissingen te
laten leiden door een politiek van het volgen van
de lijn van den minsten weerstand, waarbij uiteraard
practische overwegingen praevaleren boven theo-
retische bespiegelingen. Het spreekt van zelf, vooral
in deze tijden van efficiency, dat het zoeken naar
een praktische oplossing, welke administratieve
beslommingen voorkomt, iedere sympathie moet
hebben. Maar een overmaat van ijver in deze
richting doet het gevaar ontstaan dat met het
badwater van den administratieven rompslomp
ook het kind, nl. het staatsrechtelijke beginsel,
wordt opgeruimd. En dit zou een fout zijn, welke
als alle beginselfouten, zich op den duur moet
wreken.

Daarom is er een zekere grens voor deze effi-
ciency-politiek, welke niet zonder schade voor
de decentralisatiebelangen kan worden overschre-
den.

Als voorbeeld van een geval, waarin de Re-
geering zich vermoedelijk door haar streven naar
de eenvoudigste oplossing tot een m. i. minder

gelukkige beslissing heeft laten leiden, zou ik willen wijzen op de eerste der onder deze rubriek gepubliceerde beslissingen.

Het betreft hier de vaststelling van een regentschapsverordening ter uitvoering van de Inlandsche-gemeente-ordonnantie, waarin gecombineerd werden voorschriften die wel en zoodanige, die niet aan de goedkeuring van het college van gedeputeerden zijn onderworpen. Aangezien gedeeltelijke goedkeuring van een verordening niet mogelijk is en Gedeputeerden van Midden-Java er bezwaar tegen hadden goedkeuring te verleenen op voorschriften, die geen preventief toezicht vereischten, weigerden zij aan de gecombineerde voorschriften hun goedkeuring te hechten, onder uitnoodiging de verordening eerst te splitsen.

In beroep werd de verordening niettemin door de Regeering goedgekeurd. Uit de overwegingen waarop die uitspraak is gebaseerd, haal ik nog even het beslissende argument aan, n.l. dit:

„dat geen wettelijk voorschrift verbiedt in een „verordening onder te brengen bepalingen, welke „wel en bepalingen, welke niet aan de goedkeuring van het hooger gezag zijn onderworpen”.

De Regeering heeft hier echter naar het mij voorkomt zich al te zeer laten beïnvloeden door het streven om den lokalen wetgevers zooveel mogelijk ter wille te zijn en daarbij één oog, of misschien wel beide, dichtgeknepen voor de op dit gebied geldende bepalingen der Inlandsche-gemeenteordonnantie.

Toegegeven moet worden dat er geen uitdrukkelijk wettelijk verbod is, zooals door de Regeering in de overweging omschreven. Maar er zijn ook nog ongeschreven regels van staatsrecht en dit zijn vaak niet de minst belangrijke.

In casu doet zich het geval voor dat door den algemeenen wetgever (bij de Inlandsche-gemeente-ordonnantie) aan een lagere wetgever de opdracht is verstrekt tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften, waarbij door dien algemeenen wetgever onderscheid wordt gemaakt tusschen voorschriften die wel en bepalingen, die geen goedkeuring van gedeputeerden vereischen. Onder die omstandigheden zouden gedeputeerden m.i. hun boekje te buiten gaan wanneer zij de *niet* aan hun goedkeuring onderworpen voorschriften niettemin van die goedkeuring gingen voorzien. Dat met het goedkeuringsrecht niet wordt gesold, doch hanteering van dit recht krachtens de Inlandsche-gemeente-ordonnantie beperkt blijft tot de gevallen, waarin die ordonnantie dit bepaaldelijk eischt, is een staatsrechtelijk beginsel van groot belang; dit beginsel mag naar mijn bescheiden meening niet op zij worden gezet door de ietwat als „dooddoener” aandoende overweging, dat er geen wettelijk verbod bestaat om voor-

schriften, die wel en die geen goedkeuring vereischen te combineren.

Men moet aannemen, dat de algemeene wetgever bij de vaststelling der Inlandsche-gemeente-ordonnantie niet zonder eenige bedoeling t.a.v. sommige uitvoeringsvoorschriften voorafgaande goedkeuring eischt, doch t.o.v. andere die verplichting niet oplegt. Met deze bedoeling dient dan echter door het met het goedkeuringsrecht toegerust gezag rekening te worden gehouden.

Aangezien publiek recht is publieke plicht — dit staat ook nergens wettelijk voorgeschreven — mag aan een in het publiek recht vastgelegde bevoegdheidsomschrijving door de betrokken organen niet op eigen gezag of naar onderling goedvinden uitbreiding worden gegeven.

De beslissing der Regeering houdt hiermede geen rekening en miskent de bedoelingen van den wetgever, die de Inlandsche-gemeente-ordonnantie heeft vastgesteld. Om die reden acht ik deze beschikking dan ook in strijd met de wet.

Semarang, October 1932.

ROMBACH.

Vaststelling van belastingkohieren.

De decentralisatiewetgeving bevat een (misschien ook meer dan een) werkwaardig staaltje van klakkeloos overnemen van voorschriften uit het moederlandsche staatsrecht, zonder dat men zich rekenschap geeft, of de desbetreffende bepaling voor Indië wel doelmatig is, ja zelfs of het voorschrift ook voor Nederland niet verouderd is.

Gedoeld wordt hier op het bepaalde in artikel 2 der ordonnantie van 8 November 1927 (Staatblad 1927, No. 517), dat belastingkohieren door den raad der belastingheffende locale gemeenschap worden vastgesteld. In de praktijk is het desbetreffend raadsbesluit altijd een hamerpunt. Wel worden de kohieren voor de raadsleden ter inzage gelegd, maar dit is een bloote formaliteit, want al zou een lid de moeite nemen het kohier te gaan inzien, dan zou dat hem toch niet in staat stellen te beoordeelen, of de belastingverordening juist is toegepast.

Wanneer nu de betrokken raad met niet te lange tusschenpoozen bijeen komt, blijven de bezwaren tegen het bovengenoemde voorschrift beperkt tot de omslachtigheid van deze werkwijze. Anders wordt het, wanneer de raad slechts eenige malen per jaar vergadert, zooals de provinciale en regentschapsraden plegen te doen. Dan wordt het voorschrift een administratieve hinderpaal, die zelfs finantieel nadeel kan berokkenen. De aanslagbiljetten kunnen immers pas worden uitgereikt na de vaststelling van het kohier; dit beteekent

us, dat vaak maanden moet worden gewacht, voordat tot invordering van een verschuldigd belastingbedrag kan worden overgegaan, met het gevolg, dat de belastingschuldige vaak niet dan met groote moeite kan worden opgespoord en dan nog in vele gevallen insolvent blijkt te zijn. Verschillende der voormalige gewestelijke raden, die evenals de raden van provincies en regentschappen slechts enkele malen per jaar vergaderden, behielpen zich door „voorloopige aanslagbiljetten” uit te reiken, dadelijk na het berekenen van de verschuldigde bedragen, die in een kohier werden ingeschreven, dat door den voorzitter werd gearresteerd. Hierdoor werd de invordering uit den aard der zaak bespoedigd, maar het behoeft geen uitvoerig betoog, dat deze werkwijze in strijd was met de ordonnantie.

Het voorschrift, dat de raad het kohier vaststelt, dateert voor Nederland uit den tijd, dat de gemeenten geen getarifiëerde inkomstenbelasting hieven, doch een hoofdelijken omslag. De voor het voeren der gemeentehuishouding benoodigde middelen moesten toen door de gemeentenaren, ieder naar de mate van zijn finantiële krachten, worden opgebracht. De raad, toen in wezen een commissie uit de gemeentenaren, bepaalde, welk bedrag ieder had op te brengen en dit geschiedde in een besloten vergadering. Men begrijpt de bedoeling hiervan, in plattelandsgemeenten zou het tot moord en doodslag kunnen leiden indien bekend werd op grond van welke overwegingen een ingezetene een — zijns inziens natuurlijk veel te hoog — bedrag moest opbrengen.

Toen men later de inkomstenbelasting naar een vast tarief ging heffen, was feitelijk reeds de grond voor de vaststelling van het kohier door den raad vervallen, al zal het in kleine gemeenten, waar iedereen elkaar kende, nog wel zijn nut gehad hebben, dat de raad zich kon bemoeien met het bepalen van de bedragen, die door elk der ingezetenen moesten worden opgebracht.

Dit voordeel, dat gelegen is in het feit, dat de belastingplichtigen kunnen meepraten over het op te brengen bedrag, heeft men in Indië ook wel ingezien, en wel bij de wegenbelastingen, die in oorsprong ook niet anders waren dan een hoofdelijke omslag van de kosten van herstel der aan de wegen toegebrachte schade over degenen, die geacht moesten worden die schade te hebben veroorzaakt. Men stelde daartoe echter een commissie in, waarin belanghebbenden of althans de voornaamsten van hen zitting hadden. Deze commissies maakten een ontwerp-kohier op, dat door den raad vervolgens ongewijzigd — bij een enkel gewest was dit laatste zelfs voorgeschreven — werd vastgesteld. De praktijk wees hier ook uit, dat bij de huidige verhoudingen geen enkele raad meer in staat is, zich daadwerkelijk effectief met

de bepaling van verschuldigde belastingbedragen rekening te houden. Desniettemin bleef het voorschrift, dat de raad de kohieren vaststelt gehandhaafd, ofschoon daar geen enkel praktisch belang mee gemoeid is, integendeel, er zijn niet anders dan administratieve beslommingen uit voortgevloeid.

Het wordt nu eindelijk toch wel eens tijd, dat deze historische merkwaardigheid uit de decentralisatiewetgeving verdwijnt. Waar thans alle autonome gemeenschappen naast den raad, het algemeene bestuursorgaan, een college van dagelijksch bestuur hebben (het college van gedeputeerden, burgemeester en wethouders, en het college van geëmmiteerden) ligt het voor de hand, de vaststelling van kohieren, hetgeen immers niet anders is dan uitvoering van een verordening, aan die colleges op te dragen.

Hiertoe is niet anders noodig dan een simpele wijziging van het bovengenoemde artikel 2 van Staatsblad 1927, No. 517. Voor de provincies zal deze wel te laat komen, omdat, nu haar de motorrijtuigenbelasting als eigen heffing ontgenomen wordt, er nagenoeg geen belastinggebied voor deze gemeenschappen overblijft, maar de regentschappen, die vergunningsrecht, vervoermiddelen belasting en vuurwerkbelasting nog veelal als kohierbelasting heffen, zullen hiermede in elk geval nog gebaat zijn.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt, dat, in geval van wijziging van meergenoemd artikel 2, mede gewijzigd zal moeten worden artikel 1 van Staatsblad 1926, No. 372.

Semarang, Oct. 1932. Mr. L. F. ENGELKES-NIX.

Administratieve Jurisprudentie.

B. G. S. 1 October 1932 No. 2637/A. De heffing voor het gebruik van een verkoop- en uitstalplaats op een door een openbare gemeenschap beheerde pasar, en de heffing voor uitoefening van het recht om op een dergelijke pasar als rondventer een beroep uit te oefenen is als een retributie aan te merken. Deze heffingen zijn niet in strijd met artikel 49 der Indische Staatsregeling.

Door den stadsgemeenteraad van Batavia is in zijn vergadering van 21 December 1931 een verordening vastgesteld, regelende het beheer der gemeentelijke pasars. Bij artikel 4 dier verordening is het volgende bepaald:

„(1). Voor het gebruik van een verkoop- en „uitstalplaats, alsmede voor de uitoefening van „het recht om op een pasar als rondventer een „beroep uit te oefenen, wordt door de gemeente „een vergoeding geheven.

„(2) Door betaling van de bij het voorgaande

„lid bedoelde vergoeding, verwerft de verkoper „of degene, die al dan niet als rondventer op een „pasar een beroep of bedrijf wil uitoefenen, het „recht, op den dag van betaling van de aangewezen verkoop- en uitstalplaats gebruik te maken, „dan wel als rondventer op te treden tot aan het „sluitingsuur van den pasar”.

Van de heffing voor het gebruik van een verkoop- en uitstalplaats op den pasar staat voldoende vast, dat deze een retributief karakter draagt.

Ten aanzien van de heffing voor de uitoefening van het recht om op een pasar als rondventer een beroep uit te oefenen, is het echter dubieus, of men met een belasting dan wel met een retributieve heffing te doen heeft, aangezien hier de contraprestatie van de zijde van de Overheid niet zoo gemakkelijk valt te onderkennen.

Zou de heffing als een belasting moeten worden aangemerkt, dan rijst de vraag, of deze niet in strijd is met artikel 49, lid 2, der Indische Staatsregeling, waarbij is bepaald, dat behoudens verkregen rechten op de markten (pasars) geen belastingen worden geheven.

De verordening werd daarom door het College van Gedeputeerden van den Provincialen Raad van West-Java aan de Regeering ter beslissing voorgelegd.

Bij den brief van den Gouvernements Secretaris van 1 October 1932 No. 2637/A besliste de Regeering nu, dat in het onderhavige geval zoo wel de heffing voor het gebruik van een verkoop- en uitstalplaats, als voor de uitoefening van het recht om op een pasar als rondventer een beroep uit te oefenen, als een retributie is aan te merken. Tegenover deze heffing valt naar het oordeel der Regeering een contraprestatie van de gemeente aan te wijzen, bestaande uit oprichting, onderhoud en schoonhouden van den pasar. Hier van trekken beide hierboven genoemde categorieën van verkopers profijt, zoodat er ook geen principieel verschil bestaat tusschen de vergoeding, welke wordt geheven van personen, die van een bepaalde verkoopplaats gebruik maken, en die, welke van de rondventers wordt gevraagd.

De Regeering is tevens van meening, dat artikel 49 der Indische Staatsregeling zich niet tegen de onderhavige heffingen verzet, omdat uit de geschiedenis van de totstandkoming van dat artikel blijkt, dat de daarin vervatte verbodsbepaling betrekking heeft op de sedert afgeschafte bazaar- of marktgerechtigheden, waaronder zij te verstaan de belastingen op goederen, waren en vee, welke op den marktdag ter markt worden gebracht, onverschillig of die al dan niet op dien dag worden verkocht, alsmede op den verkoop van vee.

Bij deze beslissing moge nog het volgende worden aangeteekend.

In de eerste plaats valt er op te wijzen, dat

de Regeeringsbeslissing, dat bedoelde heffingen een retributief karakter dragen, alleen slaat op het geval, dat de heffingen worden geëischt op door van Overheidswege beheerde pasars. Wordt echter door de Overheid een vergoeding geëischt van personen, die waren verkopen op door particuliere fysieke of rechtspersonen opgerichte en gehouden pasars, dan valt er geen contraprestatie van de Overheid in den vorm van oprichten, onderhouden of schoonhouden van den pasar aan te wijzen, en heeft men derhalve met een belasting te doen.

Aan een dergelijke door den Stadsgemeenteraad van Cheribon vastgestelde heffing heeft de Regeering twee jaar geleden Haar goedkeuring geweigerd.

De uitspraak van de Regeering omtrent de strekking van het verbod van artikel 49 der Indische Staatsregeling (= art. 60 Regeerings-Reglement) is een belangrijke beslissing.

Uit de door Keuchenius in zijn „Handelingen der Regering en der Staten-Generaal betreffende het Reglement op het beleid der Regering van Nederlandsch-Indië” weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van artikel 60 Regeerings-Reglement (tweede deel, blz. 337 en 478, en derde deel, blz. 537 t/m 543) blijkt niet duidelijk, welke heffingen men bij het stellen van bedoeld verbod op het oog had.

In het tweede deel van het werk van Mr. C. W. Margadant, getiteld: „Het Regeeringsreglement van Nederlandsche-Indië” (blz. 314/315) wordt vermeld, dat na de afschaffing van de pasar- en warongbelasting, bij de ordonnantie in Staatsblad 1855 No. 72, ter uitvoering van het verbod van artikel 60 Regeerings-Reglement, tot een verhooging van de bedrijfsbelasting werd overgegaan, waaraan ook alle pasarventers onderworpen waren. Het heffen van een dergelijke belasting van de pasarventers werd derhalve niet in strijd met het verbod van artikel 60 Regeerings-Reglement geacht.

Waar artikel 60 Regeering-Reglement spreekt van: „behoudens verkregen rechten” zijn hiermede bedoeld de rechten van de eigenaars van particuliere landerijen, die bij de inwerkingtreding van het Regeeringsreglement volgens de koopvoorwaarden van hun land gerechtigd waren tot het heffen eener pasarbelasting (vgl. Kleintjes, deel II, blz. 374, en Margadant t. a. p.). Dat onder die pasarbelasting de marktgerechtigheid is te verstaan, kan o. a. blijken uit artikel 46 van het Reglement omtrent de particuliere landerijen bewesten de Tjimanoeek (Staatsblad 1912 No. 422), waarin uitdrukkelijk van marktgerechtigheden wordt gesproken.

Bazaar- en marktgerechtigheden zijn o. a. vastgesteld bij het besluit van den Kommissaris-Generaal van 17 November 1829 No. 11 (Staatsblad No. 111).

In ieder geval strekte het verbod van artikel 60 Regeerings-Reglement zich niet uit tot vergoedingen voor het onderhouden en schoonhouden van de pasars. Bij artikel 3 van Staatsblad 1851 No. 73 werd in verband met de afschaffing der pasargerechtigheid bepaald, dat de bazaars en de daarop staande loodsen bij wijze van heeren-diensten, door de bevolking zouden worden onderhouden en schoongehouden. Artikel 2 van Staatsblad 1855 No. 72 schreef voor, dat het schoonhouden van de bazaars en de daarop staande loodsen moest geschieden door de bewoners, of door degenen, die daarvan gebruik maken, volgens door de hoofden van gewestelijk bestuur te stellen regelingen. Laatstgemeld artikel werd in verband met de instelling van de locale raden bij Staatsblad 1909 No. 369 ingetrokken, zoodat de locale raden volkomen bevoegd moeten worden geacht het onderhoud en het schoonhouden van de pasars, door middel van een retributieve heffing, ten laste van de pasargebruikers te brengen.

De aandacht wordt voorts nog gevestigd op het Regeeringsrondschrijven van 12 Augustus 1909 No. 2095 (Bijblad No. 7082), waarbij werd bekend gesteld, dat het voorschrift van artikel 60 Regeerings-Reglement zich verzet tegen de heffing op de pasars van belastingen *in den eigenlijken zin* van dit woord, b.v. van een belasting bij den overgang van vee, doch dat er daarentegen geen bezwaar tegen bestaat, dat retributies worden geëischt, b.v. voor het gebruik van weegbruggen of in den vorm van een veeggeld (zgn. wang sapoe). De heffing, welke in dit rondschrijven als een belasting in eigenlijken zin wordt genoemd, nl. die op den overgang van vee, stemt overeen met de marktgerechtigheid van artikel 6 van Staatsblad 1829 No. 111.

Ook in de Regeeringscirculaire van 12 Mei 1910 No. 1045a (Bijblad No. 7221) is het standpunt ingenomen, dat betalingen voor het gebruik en voor het schoonhouden van pasars als retributies zijn aan te merken.

Besluit 16 September 1932 No 15. Goedkeuring op de verkeersbelastingverordening van de Gemeente Palembang, houdende eene heffing van de mannelijke inwoners der Gemeente, die ouder zijn dan 18 jaar en lichamelijk en geestelijk geschikt zijn om in eigen onderhoud te voorzien.

Door den gemeenteraad van Palembang is in zijn vergadering van 2 Maart jl. een verordening tot heffing eener „Verkeersbelasting” vastgesteld, waaraan de Regeering bij besluit van 16 September 1932 No. 15 Hare goedkeuring heeft verleend.

Ingevolge artikel 1 dier verordening wordt ten behoeve van de Gemeente Palembang in verband met de eischen, die door het voetgangersverkeer aan den openbaren weg worden gesteld, onder

den naam van „Verkeersbelasting” een belasting geheven als in de volgende artikelen bepaald.

Artikel 2 luidt als volgt;

„(1) Belastingplichtig is ieder mannelijk inwoner der Gemeente, die ouder is dan 18 jaar en lichamelijk en geestelijk geschikt om in eigen onderhoud te voorzien.

„(2) Als inwoner der gemeente, in den zin der verordening, wordt beschouwd:

„a. ieder die binnen de Gemeente woonachtig is;
„b. ieder die, hoewel buiten de Gemeente woonachtig, binnen de Gemeente een beroep of bedrijf uitoefent.

„(3) Hij die buiten de Gemeente woonachtig is en zijn beroep of bedrijf uitsluitend uitoefent op een der bij de Gemeente in beheer zijnde pasars, zoomede hij, die leerling is van een binnen de Gemeente gelegen school, wordt ten aanzien van de toepassing van de verordening niet beschouwd als inwoner”.

Ingevolge artikel 5 bedraagt de belasting f 3.—, over het volle belastingjaar.

Bestond er bij de Regeering tegen het systeem en den grondslag der heffing geen bezwaar, tegen de in artikel 2 sub b opgenomen belastingplichtigheid van personen, die, hoewel buiten de gemeente woonachtig, binnen de gemeente een beroep of bedrijf uitoefenen, opperde Zij de bedenking, dat genoemde personen in verband met de eveneens door hen te betalen afkoopgelden wel onevenredig zwaar door de nieuwe heffing zouden worden getroffen.

Het zou daarom naar het oordeel der Regeering aanbeveling verdienen deze uitwonenden naar een speciaal lager tarief aan te slaan, dan wel hen van de belasting uit te sluiten. De laatste oplossing achtte de Regeering het meest aanbevelenswaardig, omdat het weinig rationeel voorkomt slechts die uitwonenden, die hun beroep of bedrijf uitsluitend uitoefenen op een der bij de gemeente in beheer zijnde pasars van de verkeersbelasting vrij te stellen.

Naar aanleiding van deze belasting moge nog het volgende worden opgemerkt.

Bij de instellingsordonnantie van de gemeente Palembang (Staatsblad 1906 No. 126) werden aan die gemeente overgedragen de ontvangsten uit de zgn. wegen- en bruggenbelasting (Staatsblad 1877 No. 198 jo. Stbl. 1901 No. 387), welke in het leven was geroepen als vergoeding wegens vrijstelling van diensten voor het onderhouden en herstellen van wegen en bruggen binnen de hoofdplaats Palembang. Den gemeenteraad werd hierbij de bevoegdheid toegekend om de bepalingen dier ordonnantie te wijzigen of door andere te vervangen, terwijl het college tevens werd opgedragen de noodige voorzieningen te treffen, opdat de bemoeiingen, bij de ordonnantie van Stbl. 1877

No.
opge
No.
Z
gem
3 Ja
van
uit
aans
stuu
D
echt
bedr
f 20
N
mee
brug
lijks
de
leid
de
een
ges
den
tera
bela
king
telij
intr
brug
A
doo
orde
N
kee
een
heft
de
van
Min
de
wijn
lijks
inke
D
wa
ven
mee
of
wor
mee
een
dez
een
D
in
bru
187

No. 198 aan het hoofd van gewestelijk bestuur opgedragen, zouden vervallen (Staatsblad 1906 No. 126, artikel 9, § 3).

Zulks geschiedde bij de verordening van den gemeenteraad van 30 December 1907 (J. C. ddo. 3 Januari 1918 No. 1), waarbij de vaststelling van den aanslag in handen van een commissie uit dat college werd gelegd. De inning van de aanslagen bleef echter bij het Binnenlandsch Bestuur.

De inning liet wegens verschillende redenen echter veel te wenschen over; de achterstand bedroeg over de jaren 1921 t/m 1926 ± f 200.000.—

Naar aanleiding van een verzoek van de gemeente Palembang om in stede van de wegen- en bruggenbelasting aan de gemeente een vast jaarlijksch bedrag van f 45.000.— uit te keeren, deelde de Regeering mede, dat Zij daartoe geen aanleiding kon vinden, en dit des te minder, waar de gemeente de bevoegdheid had de heffing in een eigen belasting om te zetten, waardoor de geschetste moeilijkheden zich niet meer behoeften voor te doen. De Landvoogd gaf den gemeenteraad daarom in overweging om een verkeersbelasting in te voeren, welke, door alle bevolkingsgroepen op te brengen, een zuiver gemeentelijk karakter zou hebben, onder gelijktijdige intrekking van de ordonnantie op de wegen- en bruggenbelasting.

Aan dezen wenk van de Regeering heeft de raad door de vaststelling van de onderwerpelijke verordening gevolg gegeven.

Nu valt hierbij op te maken, dat de term „verkeersbelasting” geen vaststaand begrip is. De eenige gemeenschap, die tot nu toe een belasting heft onder den naam van „verkeersbelasting” is de Minahasaraad. Deze belasting wordt geheven van alle natuurlijke en rechtspersonen, die in de Minahasa gevestigd zijn en aldaar of elders in de Landsinkomstenbelasting zijn aangeslagen, terwijl de belasting wordt berekend naar het jaarlijksch zuiver inkomen, waarnaar men in de Landsinkomstenbelasting is aangeslagen.

De belasting van de gemeente Palembang, waaraan de naam van verkeersbelasting is gegeven, is echter van een ander type, en draagt meer het karakter van een hoofdelijken omslag of hoofdgeld. Een dergelijke soort van belasting wordt door geen enkel andere autonome gemeenschap meer geheven. De Ambonraad heeft een hoofdelijke omslagverordening gekend, doch deze is bij verordening van 11 April 1930 door een eigen inkomstenbelasting vervangen.

De Palembangsche verkeersbelasting sluit zich in wezen geheel aan bij de oude wegen- en bruggenbelasting. Ingevolge de ordonnantie van 1877 No. 198 werden in die belasting betrokken

alle mannelijke personen, behorende tot de Inlandsche of daarmede gelijk gestelde bevolking, die den vollen ouderdom van respectievelijk 16 of 14 jaar hebben bereikt, terwijl van die belasting waren vrijgesteld degenen, die wegens ziels- of lichaamsgebreken of hoogen ouderdom niet in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. De gemeentelijke verordening heeft die belasting echter tot alle bevolkingsgroepen uitgebreid.

Nu is het inderdaad billijk te achten, dat, indien men een belasting wil heffen, tot bestrijding van de kosten van het onderhoud van de wegen, daarin alle bevolkingsgroepen gelijkelijk worden betrokken, doch de vraag rijst of het dan niet juister ware geweest het zgn. werkbaarheids criterium (het lichamelijk en geestelijk geschikt zijn om in eigen onderhoud te voorzien) los te laten, en of er dan nog wel aanleiding bestaat de belasting uitsluitend tot de mannelijke ingezetenen te beperken. Het historisch verband met den heerendienstplicht wordt door de invoering van deze voor alle bevolkingsgroepen geldende gemeentelijke belasting verbroken, doch dan schijnt het meer consequent ook het werkbaarheids criterium te laten varen, dat alleen voor de heerendiensten reële beteekenis had.

Het staat bovendien te vreezen, dat de practische uitvoering op niet te onderschatten moeilijkheden zal stuiten vooral ten aanzien van de Europeesche ingezetenen.

Ook de in artikel 1 aangeduide aard van de heffing, nl. dat zij wordt geheven in verband met de eischen, welke het voetgangersverkeer aan de wegen stelt, schijnt minder juist geformuleerd, omdat het niet de voetgangers, doch de voertuigen zijn, die eischen aan de wegen stellen.

Een belasting, als door Palembang vastgesteld, gebaseerd op het criterium van den vroegeren heerendienstplicht, schijnt in een gemeente met haar Westersche structuur en belangrijk contingent Europeesche ingezetenen minder op haar plaats.

Inmiddels is het gemakkelijker op een belasting critiek uit te oefenen dan aan te geven, welke andere heffing daarvoor in de plaats kan worden gesteld, zoodat in deze tijdsomstandigheden de theorie voor de eischen der practijk vaak zal moeten wijken.

DR. H. J. LEVELT.

Decentraliana.

Opruiming van door de Aniem geoccupeerde gemeentegronden ten behoeve van hoogspanningslijnen.

In de jaren 1914 tot 1924 heeft de Stads gemeente Semarang niet onbelangrijke stukken grond gekocht aan den weg Djatingaleh.

Over een gedeelte van dit terrein loopen een tweetal hoogspanningsleidingen van de Aniem.

De Oostelijke van deze hoogspanninglijnen is gemaakt in $\pm$ 1913, voordat de Gemeente den grond van het Gouvernement kocht. De Westelijke is gemaakt in de jaren 1921 tot 1922, nadat de Gemeente de gronden had gekocht.

In de desbetreffende Gouvernementsbesluiten zijn aan de Gemeente geen beperkende bepalingen ten aanzien van den eigendom van de gronden opgelegd, terwijl zulke bepalingen ook niet in de eigendomsacten vermeld zijn, zoodat de Aniem zonder eenig recht gemeenteëigendom occupeert.

Nu is de eigendom van den grond in niet geringe mate beperkt door de Gewestelijke verordening van 14 April 1920, welke verordening regelt het bebouwen en beplanten van gronden in de nabijheid van bovengrondse elektrische sterk-stroomgeleidingen voor hooge spanning.

Deze verordening toch bepaalt in art. 2, dat binnen een afstand van 8 M ter weerszijden van de strook grond, welke begrensd wordt door de horizontale projecties van de buitenste geleiders van een bovengrondse elektrische sterkstroomgeleiding voor hoogspanning en aangelegd op last of met vergunning van den Gouverneur Generaal, geen gebouwen of andere verheven voorwerpen opgericht en geen boomen geplant mogen worden welke een grootere hoogte bereiken dan 3 M boven den beganen grond, terwijl binnen een afstand van 20 M ter weerszijden van bovengenoemde strook grond, geen verheven voorwerpen mogen worden opgericht, welke een grootere hoogte bereiken dan 8 M boven den beganen grond.

Door deze bepalingen wordt het practisch onmogelijk een strook grond van in totaal 40 M breedte langs de hoogspanningsleidingen te gebruiken.

Tot nog toe maakten deze beperkingen voor de Gemeente niet veel uit. Nu echter de passer Djatingaleh is gebouwd, is het in het geheel niet uitgesloten, dat binnen niet te langen tijd de Gemeentegronden ter plaatse in exploitatie kunnen worden gebracht, en dan ondervindt de Gemeente van de aanwezigheid der onderhavige hoogspanningsleidingen wel zeer veel last.

Om dit te ondervangen en de rechten van de Gemeente vast te leggen, werd aan de Aniem voorgesteld terzake of een grondhuurovereenkomst aan te gaan of de masten en draden van het gemeenteterrein te verwijderen.

De Aniem heeft daarop medegedeeld, dat zij meent gerechtigd te zijn tot het gebruik van den grond en dat zij noch grondhuur wil betalen noch de masten wil verwijderen.

De Aniem is echter bereid deze kwestie ter beoordeeling voor te leggen aan de Regeering.

Mede op advies van den gemeentelijken rechtskundigen adviseur acht het College van B. en W. zulks minder raadzaam, omdat de Regeering in zekeren zin partij is, daar zij aan de Aniem vergunning heeft verleend de hoogspanningsleidingen aan te leggen en den grond zonder eenige beperkende bepaling aan de Gemeente heeft verkocht.

Het College van B. en W. stelt ten slotte aan den Raad voor in rechten van de N. V. Algemeene Nederlandsch-Indische Electriciteit Maatschappij te vorderen de ontruiming van de Gemeentelijke gronden te Djatingaleh, waarop hoogspanningsmasten zijn geplaatst en waarover hoogspanningsleidingen loopen.

Een ongewenschte memoriepost.

Aan alle regenten in de provincie West-Java werd als volgt geschreven door den Gouverneur.

Naar gebleken is, ligt het in de bedoeling van sommige regentschapsbesturen om op het bij den regentschapsraad in te dienen ontwerp van de begroting van ontvangsten voor het komende jaar een memoriepost op te brengen nopens een eventueel aandeel in de opbrengst van de nog in te voeren centrale motorrijtuigenbelasting.

Aangezien niet vast staat, dat in 1933 een centrale motorrijtuigenbelasting zal worden ingevoerd, noch—indien dat al het geval zal zijn—dat aan de regentschappen een deel van de opbrengst, zal worden afgestaan, moet het opbrengen van een dergelijken memoriepost, die immers niet op een rechtsgrond zou steunen, onjuist worden geacht.

Het college van gedeputeerden geeft daarom in overweging, op het in te dienen ontwerp der begroting voor het komende jaar een dergelijken post niet op te brengen, tenzij inmiddels wordt beslist, dat een landsautobelasting zal worden geheven en dat de regentschappen van de opbrengst daarvan een deel zullen ontvangen.

(A. I. D.)

Samenvoeging der stadsgemeenten Batavia en Meester-Cornelis.

Het denkbeeld der samenvoeging van de gemeenten Meester-Cornelis en Batavia is niet losgelaten, doch verwacht wordt, dat het voor eenige jaren van de baan moet worden geacht.

Weliswaar is thans een sub-commissie bezig met de taxatie van het grondenbezit, doch het is vrij duidelijk, dat elk voorstel tot samenvoeging zal leiden tot kosten.

Voor het gouvernement zou een besluit in deze richting medebrengen, dat kwijschelding van vorderingen moet plaatsvinden. Ook al zou dit

niet gebeuren, dan zouden zulke vorderingen toch moeten worden overgedragen.

Hoe het ook zij, zonder uitgaven is de samenvoeging niet mogelijk.

Aangenomen wordt dan ook, dat het plan tot betere tijden is verdaagd.

In aansluiting op het bericht inzake de samenvoeging van Meester-Cornelis met Batavia deelde de burgemeester van Meester-Cornelis aan Ane-ta mede, dat de commissie van advies terzake nog steeds aan het werk is. Een onlangs ingestelde sub-commissie taxeert de gronden, zooals reeds werd medegedeeld.

Verwacht wordt dat de arbeid dezer sub-commissie nog geruimen tijd zal vorderen.

(A. I. D.)

Maleisch Gedeelte.

Secretaris Regentschap. Pasal 33 dan 34 O.K.

Dengan soerat terganggal 5 Juli 1932 maka, atas nama Direktoer Binnenlandsch Bestuur, Adviseur dari Decentralisatie telah mengirimkan soerat pada boepati-boepati di seloeroeh tanah Djawa dan Madoera, dalam soerat mana dinjatakan bahwa Pemerintah adalah mempoenjai niatan hendak mengadakan perobahan ordonnantie, jang maksoednja soepaja gadjihnja secretaris-secretaris regentschap moelai 1 Januari 1933 setengahnja dibayar oleh regentschap jang bersangkoetan. Mendjadi moelai hari itoe separonja dari gadjihnja secretaris-secretaris itoe ditambah dengan percentage jang biasa — jang oentoek sementara ditetapkan 15% — oentoek ongkos-ongkos verlof, wachtgeld dan pensioen, oleh regentschap-regentschap haroes dikembalikan kapada Negri.

Atoeran ini menoeroet timbangan Pemerintah soedah sepatoetnja, karena sering kali secretaris-secretaris itoe, sambil mendjalankan pakeredjaan Negri, djoega bekerdja oentoek keperloean regentschap.

Demikianlah kemaoean Pemerintah. Soepaja, sambil menoenggoe poatoesan Dewan Rajat tentangan hal ini, masing-masing regentschap, mendapat kesempatan oentoek memperhatikan hal itoe, pendek kata separo dari gadjihnja secretaris regentschap diberatkan pada anggaran regentschap, maka tentang kehendak itoe Pemerintah telah memberi tahoe pada boepati-boepati.

Sekianlah warta jang kami hanggap penting pada waktue jang terachir ini. Allangkah baiknja tentangan hal ini kami memberi pemandangan seperloenja.

Bermoela terpaksalah kami menjatakan kesangannja, bahwa tentangan soal tadi Pemerintah tidak koerang tidak lebih hanjalah memberi taoe

sadja pada boepati-boepati dan seakan-akan tidak merasa perloe minta pertimbangannja raad-raad kabupaten, padahal raad-raad inilah jang kemoedian misti menjediakan separo gadjih d.l.l. tadi pada anggarannja masing-masing. Ternjata lah, bahwa dalam hal ini Pemerintah akan melakoekan sadja apa jang mendjadi tjita-tjitanja dan seakan-akan tidak merasa perloe mendengar-kan lebih doeloe keberatan keberatan dari raad-raad atas hal tadi.

Tindakan jang seroeapa itoe tidak dapat kami setoedjoe dan tida akan menambah tinggi dra-djatnja raad agaknja. Kami tidak akan menjangkal, bahasa masing-masing raad, maskipoen tidak diminta pertimbangannja, soedah barang tentoe berhak melahirkan pendapatannja, akan tetapi sepanjang perasaan kami adalah lebih baik, bilamana Pemerintah minta pertimbangannja raad-raad kabupaten iebih doeloe sebeloenja memadjoekan hal itoe pada Dewan Rajat.

Dengan memperhatikan timbangan-timbangan jang diberikan raad-raad itoe, maka moedahlah bagi Pemerintah oentoek memadjoekan soeatoe oesoel pada Dewan Rajat, jang menjenangkan pada fihak-fihak jang bersangkoetan.

Marilah kami membitjarakan hal jang mendjadi pokoknja karangan ini. Patoetkah regentschap membayar separo dari gadjih secretarisnja? Menilik keadaan sekarang, dimana secretaris boeat sebagian haroes melakoekan pakerdjaan bestuur Negri jang sedjatinja dan boeat sebagian poela mengerdjakan pakerdjaan regentschap se-bagi badan jang berhak mengatoer roemah tangganja sendiri, tentoelah atoeran baroe jang akan dioesoelkan oleh Pemerintah tadi terliat dengan sekedjap mata soedah semestinja.

Akan tetapi apabila hal ini diselidiki lebih dalam, pelatoeran jang seroeapa itoe beloemlah kami dapat membenarkan segenapnja.

Hendaklah diperingati, bahasa dalam Ordonnansi Kabupaten ditentoekan bahwa jang mendjabat pakerdjaan secretaris raad kabupaten dan madjelis koemetir ialah regentschapssecretaris. Inilah berarti bahwa atas angkatan, melepas schors secretaris ini raad tidak mempoenjai koeasaan se-soeatoe poen.

Dahoeloe poen djoega dalam madjallah ini telah kami kemoekakan, bahwa keadaan jang sedemikian itoe adalah koerang baik, bahkan bisa menimboelkan hal-hal jang tidak senonok (scheeve verhoudingen). Oleh karena itoe maka kami pertahankan dengan sekoeat-koeatnja agar soepaja regentschapsraad diberi koeasa oentoek mengadakan secretaris sendiri dan digadjihnja oleh kas kabupaten meloeloe.

Oleh karena pada waktue ini adalah kehendak dari Pemerintah, soepaja raad-raad kabupaten toeroet pikoel gadjihnja secretaris, maka soedah

selajaknja waktoe jang baik ini ta'akan kami liwati oentoek mempertahankan lagi sikap jang diperbentangkan diatas ini dengan penoeh pengharapan, moedah-moedahanlah akan berhatsil.

Dalam soerat Pemerintah tersboet diatas tidak dioraikan apa hak boeat mengangkat secretaris tadi akan diserahkan pada regentschapsraad. Meliat sikap Pemerintah dari dahoeleoe sampai waktoe sekarang ini, maka sedikitlah pengharapan kami, bahwa hak itoe akan diserahkan pada raad-raad kaboeupaten. Tetapi biarpoe begitoe tidak ada kedjelekkannja, bahkan soedah sepatoetnja hal ini kami adjoekan lagi.

Baik di Negri Ollanda biarpoe di lain-lain Negri di Europa, jang mempoenjai raad-raad autonoom, maka badan-badan itoe berhak mengangkat secretarisnja sendiri. Hanjalah bagi gemeente-gemeente jang ketjil jang tidak mampoe membajar secretaris dan burgemeester sendiri² maka diadakan burge-meester-secretaris, ialah soeatoe burgemeester jang djoega haroes mendjabat pakerdjaan secretaris Tetapi seoemoemnja raad-raad lokaal itoe mempoenjai secretarisnja sendiri jang diangkat di schors dilepas olehnja. Inilah soedah sepatoetnja, oleh karena pakerdjaan secretaris itoe ialah meloeloe oentoek keperloean raad-raad tadi Raadlah jang membajar secretaris itoe dan raadlah jang haroes mengangkat.

Demikianpoe djoega atoerannja boeat secretaris stadsgemeenteraden dan provinciale raden. Menoeroet pasal 42 S. G. O. maka secretaris diangkatnja oleh raad atas voordracht dari sekoerang-koerangnja doea orang jang diboeatkannja oleh madjelis burgemeester dan wethouders. Sedangkan menoeroet pasal 35 Provincie-ordonnantie secretaris provincie haroeslah diangkat oleh raad provincie atas voordracht dari sekoerang-koerangnja doea orang, jang diboeatkan oleh madjelis gedeputeerden.

Didalam doea roepa badan terseboet maka voordracht itoe diboeatkan oleh madjelis harian (madjelis B. en W. dan madjelis gedeputeerden). Demikianlah soedah sepatoetnja, oleh karena madjelis-madjelis inilah jang sehari-harinja haroes bekerdja dengan secretaris itoe. Maka sebenarnya soedah selajaknja djoega apabila secretaris regentschap jang sehari-harinja djoega haroes bekerdja dengan madjelis koemetir, diangkatnja oleh raad kaboeupaten atas voordracht madjelis ini.

Orang boleh menjangkal, bahasa hal ini sebaiknya diserahkan sadja pada Pemerintah, sebab Pemerintah djoegalah toeroet membajar gadjihnja secretaris. Inilah memang betoel, tetapi, boeat kami boekan soeatoe alasan oentoek mempertahankan hak mengangkat secretaris oleh Pemerintah dengan kemaoean sendiri. Alasan tadi sebanjak-banjaknja hanjalah boleh diadjoekan

oentoek mempertahankan, bahwa secretaris itoe haroes diangkat oleh Pemerintah atas ovordracht raad, atau poen sebaliknja di angkat oleh raad atas voordracht Pemerintah.

Tetapi sekiranya adalah lain alesan jang bisa di kemoekan, ialah secretaris itoe tidak meloeloe bekerdja oentoek keperloean raad Kaboeupaten, tetapi djoega oentoek keperloean bestuur Negri, oleh karena ia selainnja mendjabat pakerdjaan secretaris dari raad dan madjelis koemetir, ia poen djoega haroes mendjabat pakerdjaan secretaris boepati sebagi bestuursorgaan Negri. Di sittoelah terliatnja dualisme, jang sampai waktoe ini misih mendjadi dasarnya pemerintahan di ini Negri. Tetapi tentangan hal ini (dualisme) kami tidak akanmem perpandjangkan. Hanjalah kami adjoekan dengan sepatah kata sadja ta' lain oentoek memberi bandingannja, ialah keadaan di dalam provincie jang tidak berbeda sedikitpoe.

Dalam pasal 36 maka ditentoekan, bahwa secretaris dari provincie itoelah djoega secretarisnja madjelis gedeputeerden dan secretarisnja Gouverneur. Oleh karena Gouverneur ini selainnja mendjabatkan voorzitterschap raad provincie djoegalah soeatoe pegawai Negri, maka tentoelah secretaris itoe mengerdjakan roepa-roepa pakerdjaan, jang sebenarnya ta' berhoeboengan dengan pakerdjaan raad provincie, dengan lain perkataan ia haroes mengerdjakan djoega pakerdjaan „bestuur centraal” seperti djoega regentschapssecretaris.

Nah, ternjatalah sekarang, bahasa meskipoe secretaris provincie haroes mengerdjakan djoega pakerdjaan bestuur Negri, tetapi toh tidak ada keberatan soeatoe poen oentoek menjerahkan hak mengangkat, schors dan melepas secretaris itoe kepada provinciale raad. Oleh karena itoe maka sepandjang fikiran kami tidaklah ada keberatan apa-apa oentoek menjerahkan hak-hak mengangkat, schors dan melepas secretaris raad kaboeupaten kepada raad ini, malahan menoeroet azas-azas decentralisatie demikianlah soedah semestinja. Lagi poela selainnja penjerahan ini akan menggemberikan raad kaboeupaten djoegalah akan meninggikan dradjatnja raad ini.

Lain dari itoe misih djoega bisa diadjoekan poela, bahwa keadaan pada kaboeupaten tidak boleh dibandingkan ataupun disamakan dengan keadaan pada provincie oleh karena, seperti beroelang-oelang diperbentangkan diatas Pemerintah akan toeroet pikoel gadjih secretaris raad kaboeupaten, sedangkan secretaris provincie meloeloe digadjih oleh provincie. Inilah terliat dengan sekejap mata ada betoel tetapi sesoenggoehnja tidak. Sebab doea-doea badan itoe misih mendapat soembangan dari Negri, dalam soembangan Negri pada Provincie, meski tidak diterangkan dengan seterang-terangnja termasuk djoega ga-

dijhja secretaris d.l.l. penggawai provincie. Oleh karena didalam anggaran provincie gadjihnja secretaris itoe dimoeatkan segenapnja, maka terliat seperti provincielah jang memikoel gadjih itoe semoeanja. Tetapi hal ini ta' perloe diperpandjangan. Menoeroet kejakinan kami maka principieel adalah lebih baik, apabila Pemerintah soeka memberi tambahan soembangan pada raad-raad kaboepaten banjaknja separo dari gadjihnja secretaris dan 15%⁰ ongkos² lainnja, soepaja raad berkesempatan oentoek membajar secretaris itoe segenapnja.

Dengan djalan demikian maka patoetlah pada raad kaboepaten bisa diberi hak jang seloeasloeasnja oentoek mengangkat, schors dan melepas pegawai secretaris. Oentoek mentjapai maksoed ini, maka tentoelah Afdeeling 2 dari Ordonnansi Kaboepaten (pasal 33 dan 34) haroes dirobah soepaja maksoednja sama dengan Afdeeling 2 dari Provincie Ordonnansi pasal 35 sampai 39.

Sekarang terserah kepada kebidjaksana Pemerintah Agoeng, sebrapa djaoeh Pemerintah hendak menaruh kepertjajaannja pada raad-raad kaboepaten.

Sm.

Anggaran Kaboepaten Malang.

Dengan soerat Madjelis Koemetir tertanggal 16 Augustus 1932 maka telah dikirimkan pada Raad Kaboepaten Malang soeatoe rentja-anggaran boeat taoen 1933. Rentjana ini boeat ini taoen diboeatkan lebih dahoeloe tertimbang dari taoen-taoen jang soedah-soedah, agar soepaja pada tengahan boelan September, mendjadi *sebeloemnja* semoea lid-lid Raad berhoeboeng dengan ketentoean pada pasal 9 ayat 2 dari Ordonnansi Kaboepaten mele-takan djabatannja ialah pada tanggal 30 September.

Menoeroet soerat terseboet tadi maka rentjana itoe akan dipriksa oleh soeatoe commissie, jang hendak memberi rapport tentang hal itoe.

Dari rentjana-anggaran tadi kami dapat liat, bahwa anggaran keloearan 1933 itoe dibahagikan atas doea bagian, ialah dienst biasa dan dienst loear biasa. Djoemblahnja kloearan dienst biasa (afdeeling I sampi XXI) besarnja f 289.151,06, begitoepon penerimaan biasa djoemblahnja f 289.151,06. (onderdeel 1 sampai 40).

Kloearan dienst loear biasa (afdeeling XXII sampai XXVIII) djoemblahnja f 285.027,—, sedang penerimaannja dari dienst ini djoegalah f 285.027,— (onderdeel 41 sampai 47).

Anggaran kloearan biasa boeat 1933 dapat ditaksir f 289.151,06 (boeat taoen 1932 f 358.390,—), dari wang mana disediakan boeat afdeeling I, pemerintahan Kaboepaten f 35.072,— (boeat taoen 1932 f 37.939,—); boeat afdeeling II, beja-beja berhoeboengan dengan ambtenaarsverordening seperti beja-beja pembantoean dokter beja-per-

djalanan verlof ke Europa toelagen dan gandjaran² d.l.l. f 6.504,— (boeat taoen 1932 f 10.917,—; boeat afdeeling III, pakerdjaan oemoem sekedar tidak termasuk dalam afdeeling-afdeeling lainnja f 163.303,— (boeat taoen 1932 f 165.289,—), dari wang mana boeat memelihara djalan-djalan ter sedia f 110.000,— (boeat taoen 1932 f 133.000,—); boeat afdeeling IV, penerangan djalan f 15.358,— (taoen 1932 f 15.531,—) mendjadi koerang dari taoen 1932 berhoeboeng dengan electrificatie pada tiga tempat; boeat afdeeling V, pekoeboeran oemoem f 850,— atau f 650,— lebih dari taoen 1932 berhoeboeng dengan mengadakannja perbaikan² dan membeli tanah² baroe; boeat afdeeling VI, penjediaan aer f 960,—, atau f 1.800,— koerang dari 1932, oleh karena tidak akan memasang muntwatermeters lagi dalam taoen 1933; boeat afdeeling VII, pesanggrahan f 860,—; boeat afdeeling VIII, kesehatan oemoem f 3518,—; boeat afdeeling XI, pendjagaan pembakaran f 530,—; boeat afdeeling XII, subsidie-subsidie f 6325,— (taoen 1932 f 8483,—); boeat afdeeling pindjeman-pindjemen f 20.711,—; boeat afdeeling XIV, pensioen² dan onderstand f 3307; boeat afdeeling XVII, mamadjoekan tamenan dan pemeliharaan chewan² f 300; boeat afdeeling XVIII, pemberian penerangan tentangan pertoeangan „pro memorie”; boeat afdeeling XXI, keloearan jang tidak terkira f 14.198,07 (taoen 1932 f 196,70) atau $\pm 5.2\%$ dari keloearan biasa semoeanja.

Keloearan loear biasa boeat taoen 1933 dapat ditaksir f 285.027, sedang boeat taoen 1932 f 372.322. Afdeeling XII, penjediaan aer minoem ditaksir memorie; afdeeling XXIII, mendirikan kantor regentschap f 8000; afdeeling XXV pe-roesahaan² Kaboepaten f 12.550; afdeeling XXVI, verrekenposten f 242.289; afdeeling XVII tjtjilan pindjaman² f 22.188;

Anggaran penerimaan biasa tertoeat dengan djoemblah f 289.151 (boeat taoen 1932 f 354 752.) Onderdeel 2, batig slot dienst biasa menoeroet rekening 1931 ditetapkan f 45.537.15 (boeat taoen 1932 f 21.593); onderdeel 3, padjeg kramaian oemoem dapat ditaksir f 3000 atau f 500 koerang dari taksiran taoen 1932; onderdeel 4, padjeg atas pendjoealan petasan ditaksir f 1650, atau f 550 koerang dari taoen 1932; onderdeel 5, padjeg reclame f 200; onderdeel 6, padjeg atas pendjoealan minoeman keras f 1000 atau f 1600 koerang dari taoen 1932, oleh karena bier dan wijn menoeroet poetoesan Raad tertanggal 1932 tidak dihanggap minoeman keras; onderdeel 7, rooigelden f 4000, atau f 500 lebih dari taksiran 1932; onderdeel 8, penerimaan dari sewan tanah-tanah, f 2500 atau 2000 koerang dari taksiran taoen 1932; onderdeel 9, penerimaan dari pesanggrahan-pesanggrahan f 500; onderdeel 10,

penerimaan dari koeboeran-koeboeran oemoem f 250; onderdeel 12, rente dari wang-wang simpanan f 2500 atau f 500 koerang dari taoen 1932; onderdeel 19, soembangan tetap dari Negri f 69.602 atau f 6800 koerang dari taoen 1932 (76.402); onderdeel 20, padjeg andjing f 2500; onderdeel 21, opcenten padjeg pengasilan f 1000; onderdeel 22, opcenten padjeg roemah tangga f 720; onderdeel 23, opcenten padjeg verponding f 1900,— (opcenten ini dipoengoetnja menoeroet beslit Raad tertanggal 28 October 1931, besarnja opcenten bagi padjeg pengasilan 1% dan boeat padjeg-padjeg roemah tangga dan verpouding masing-masing 2%); onderdeel 24 sampai 31, ialah aandeel-aandeel dari peroesahan-peroesahan kaboepaten boeat gadjih, wang djalan, ongkos verlot, toelage d.s.b. dari pegawai², keoentoengan peroesahaan dan rente dari wang-wang jang di pergoenakannja djoemblah f 138248 (keoentoengan ditaksir f 108522, atau f 64441 koerang dari taksiran taoen 1932); onderdeel 38 penerimaan dari polikliniek-polikliniek f 1200; onderdeel 39, penerimaan dari muntwatermeters „pro memorie”, berhoeboeng dengan kehendak Kaboepaten akan memasang meteran² itoe diloeat kotta kota.

Penerimaan loear biasa djoemblahnja f 285027 (taoen 1932 f 372322). Onderdeel 42, sisah taoen 1931 jang beloem dipergoenakan oentoek sesoatoepoen keperloean f 12317.87; pasal 44, penerimaan dari peroesahan-peroesahan Kaboepaten besarnja sama dengan wang-wang jang dipergoenakan oentoek afschrijving; onderdeel 45, penerimaan dari peroesahan pasar f 221.636; onderdeel 46 penerimaan dari peroesahan pemotongan f 20653; onderdeel 47 penerimaan dari dienst biasa oentoek keperloean dienst loear biasa f 6172.99,—

**Menjerahkan tanah dan memberi bantoean
(oeroenan) oentoek membikin
djalan.**

(Salinan)

III

„Maskipoen gemeente poenja kekoeasaän atas hak semoea (publiekrechtelijke bevoegdheid)” begitoelah kata toewan Mr. H. J. Smidt, gemeente tiada boleh berboewat contract civil itoe. Contrakt „itoe adalah satoe hatsil (boewah) dan hal jang „mengatakan setoedjoenja atau soekanja fihak². „Paksa bikin contract itoe melanggar woedjoednja contract dan pokoknja, menjadi djoega menjerang (melanggar) haknja orang”⁷⁾

„Tetapi orang toch soedah menggoenakan itoe „memaksan bikin contract dan menetapkan djandji²

⁷⁾ Mr. H. J. Smidt, Uitbreidingsplan en Bouwverbod, moeka 354/355.

„dengan lakoe jang aneh, hanja dengan maksoed „mengoentoengkan kas gemeente, baik dengan „langsoeng berwoedjoed wang, maoepoen dengan „djalan seroeng (zijdelings) oeng gemeente jang „dikeloewarkan diseroeh pikoel si peminta idzin. „Itoe orang jang minta idzin dipaksa dengan teken „contract mengorbankan wang. Kalau ia tida maoe „tentoe ia tidak bisa memperoesahakan tanah- „nja sebab tidak ada rantjangan. Djikalau orang „itoe poenja wang dan tiada sabar lagi terpaksa „ia teken itoe „contract, dan dengan begitoe itoe rantjangan „(plan) teranggap soedah diterima baik atau „gemeenteraad soedah menetapkan itoe rantjana. „Boewat gemeente di dalam hal ini boleh dibilang „pisonja soedah potong doewa belah. Boewat „menetepi rantjangan bikin tambah besar djadja- „hannja jang beloem ditantoekan soedah dipotong „dan rotinja orang jang minta idzin djoega dipotong „(hilang) oentoek goenanja kas gemeente dengan „djalan paksa”⁸⁾.

Sjahadan, maka lakoe jang salah menetapkan djandji² terseboet di atas itoe pada tatkala meroebah Nederlandsche woningwet baroe² ini djoega soedah mendjadikan lantaran Regeering hendak mengilangkan kedjadian² jang demikian itoe karena Regeering merasa tiada pegang hak²nja orang dengan adil.

Oleh amendementnja toewan Van den Bergh jang diterima baik hal memberi idzin bikin roemah jang beloem tetap artinja boleh ditarik kembali (voorwaardelijke bouwvergunning) masih teroes terpakai, tetapi sekarang soedah di tanggoeng menjegahnja lakoe² jang salah seperti diseroekan di atas tadi.

„Djandji² pada pemberian idzin boleh dibikin „jang hanja mengenai katentoewan² dari wet dan „verordening jang haroes ditoeroetnja dan jang „menetapi rantjangan jang boewat alesan mem- „berikan idzin tadi”.

Begitoelah boenjinja futsal 6 lid 6 sekarang dari Nederlandsche Woningwet.

Dan sekarang bagaimanakah halnja perkara wang?

Toewan J. poenja chawatir, bahwa „Gemeente akan mengeloewarkan wang jang tidak dikirakan dan ini berpendapatan, bahwa kepentingan jang besar oentoek memadjoekan kota jang sepatotnja itoe teroetama tergantoeng dari hak dapat tanah dengan gratis (pertjoema) jang biasanja hanja tanah sepotong-potong jang ketjil perloe boeat bikin djalan, bikin lebar djalan dll”.

Dan Burgemeester di Bandoeng poenja pendapat jang tiada berlainan, jaitoe menilik apa jang ia soedah katakan dalam raadsvergadering pada tanggal 2 Maart 1932 berhoeboeng dengan hal perkara seroepa ini. Beliau berkata begini:

⁸⁾ Seperti 7) moeka 358.

„Kalau gemeente menoeroeti sadja wang gemeente jang keloewar akan beriboe roepiah banjaknja, itoe ada kebanjakan sekali”.

Dari ketakoetannja bakal mengeloewarkan wang beriboe roepiah tadi beliau tjari satoe tongkat dan laloe berdiri di belakang pintoe, perloe boewat sendjata menaloekan orang-orang jang sama poenja tanah jang sama tiada menoeroet (rewel) dan djoega beroentoeng bisa menaloekan satoe orang. Dengarlah bitjaranja itoe Burgemeester di parapatan Gemeenteraad :

„Jang bikin rewel itoe achirnja orang jang poenja kepentingan sendiri sebab selama tanah² jang perloe boewat pasang djalan dll. tidak diberikan gemeente djoega tiada akan bikin djalan, dan kedjadiannja jang poenja tiada akan bisa men-
dirikan roemah dan dengan begitoe tanahnja
tiada bisa mengeloewarkan hatsil”.⁹⁾

Begitoelah kata seorang pembesar dari satoe gemeente jang besar. Lihatlah apa jang akan kedjadian pada orang jang poenja tanah jang diperlindoengi oleh wet dan jang mengharad soepaja diakoe haknja atas ia poenja tanah.

Apakah itoe namanja memperhatikan kepentingan gemeenschap?

Koewatiran mengeloewarkan wang jang tiada dikira-kirakan itoe agaknja soedah mendjadi satoe fikiran jang begitoe tetap, sedang sebetoenja toe hanja oeang jang tiada besar djoemlahnja. Biasanja toh tjoema potongan² tanah jang ketjil² sadja. Begaimanakah bisanja gemeente akan mengeloewarkan wang banjak, moestail boekan? Apakah tjoema sebab dari ada hal² jang menjimpang dari kebiasaan?

Apakah orang mengira, bahwa eigenaar² dari tanah akan merasakan keoentoengan lebih dari seadilnja lantaran dari tambah madjoenja kota, dan djikalau begitoe poengoetlah belasting dari kenaikan harga tanah, mendjadi orang² dikenakan beban sama rata, djadi tidak seorang terpaksa memberikan sepotong tanahnja jang lebar seorang lainnja sepotong jang ketjil dan seorang lagi sama sekali tidak.

Lain dari pada itoe hal oeroesan oeang djanganlah diboewat djadi alasan berlakoe jang tiada-adil atau melanggar haknja se-seorang, soewatoe soal jang djoega ditetapkan didalam Besluit Keradjaän dari tanggal 1 Agustus 1927 (Gemeentestem No. 2918).

Achiroelkalam kami mengoelangi lagi apa jang telah dikatakan oleh Jhr. Mr. A. K. C. de Brauw didalam vergaderingnja Nederlandsche Juristen-vereeninging terseboet di atas¹⁰⁾. Beliau berpendapatan kalau orang memikirkan sadja hal akan keloewarnja wang itoelah kliroe belaka. Beliau kata :

⁹⁾ Sengadja saja toelis miring.

„Satoe dari pada kesalahan² jang besar jaitoe apabila orang berpikir : kalau beban didjatoehkan pada orang² particulier, tida ada ongkos apa-apa. Tetapi ongkos dari gemeenschap sama banjaknja. Ongkos² jang besar jang dikeloewarkan lantaran ada atoeran² jang begitoe roepa itoe jang memikoel senentiasa orang² jang seolah-olah diwadjabkan memberi oeroenan, tjoema ongkos² itoe menoeroet atoeran sekarang tiada terbagi menoeroet fikiran membajar belasting jang betoel, sebab dengan semoea maoenja itoe beban jang berat didjatoehkan pada orang jang kebetoelan haknja atas tanah diambil sama sekali (korat-karit). Djikalau satoe Gemeente membikin satoe taman besar (park) dan kalau Gemeente sesoedahnja bikin uitbreidingsplan (rantjangan membesarkan kota) dan sesoedahnja mengadakan satoe larangan mendirikan roemah laloe menindas harganja tanah dengan sangat, dan kemoedian bisa dapat tanah jang akan diboewat taman tadi dan seandjenja Gemeente oentoek itoe mengeloewarkan wang banjaknja tiga millioen tantoe lantas berkata: mahal sekali, tetapi memang sebegitoe harganja. Tetapi djikalau diperingati berapa moendoernja kekajaän ra-jat dan berapa moendoernja harta orang jang tanahnja terambil, jang sebenarnja itoe tanah asalnja dari ra-jat, tantoelah akan djadi lain fikiran orang tentang ongkos besar jang telah dikaloewarkan tadi.

„Begitoelah seteroesnja dan masih banjak roepa peratoeran jang memang perloe, tetapi mahal ongkosnja, artinja: ongkos² tiada timbang dengan keoentoengan jang dipoengoetnja. Inilah soewatoe soal bahwa apabila mengadakan peratoeran jang seroepa itoe orang satoe sama lain hendahlah bertoekar fikiran, tetapi orang tiada berboewat begitoe, sebab orang berboewat begitoe sadja dengan tiada maoe memikirkan sebagian besar dari itoe ongkos² jang besar. Djikalau tiada sering kedjadian orang diwadjabkan membajar belasting dengan sekonjong-konjong sadja sebab ada hal jang kedjadiannja dengan sekonjong, bantoelah orang jang akan mendjalankan politiek hal wang ada lebih bagoes, tetapi asal sadja jang berwadjab mengeloewarkan wang betoel berapa semestinja dan itoe ongkos² dibagi sama rata atas segala orang”. Demikianlah pidato dari toewan Brauw.

Hal soal ini kami tiada maoe menerangkan pendapatan kami lebih pandjang, tjoekoep sebegini sadja.

Kami rasa soedah sampai tjoekoep boleh kami menerangkan, bahwa jang dimaoekan oleh toewan J. dan oleh sementara Gemeente² ongkos² jang seharoesnja dipikoel oleh gemeenschap (oeang

¹⁰⁾ Handelingen II, moeka 146/147.

banjak) dipikoelkan pada sebagian pendoedoek negeri sadja, jalah orang² jang poenja tanah boewat mendirikan roemah² dan sebagian pada anak negeri jang poenja tanah.

Maka dari pada itoe tiada salahnja kalau sekali lagi kami mengoelangi jang dikehendaki oleh toewan Mr. de Brauw jang berpidato: „Jang adil jalah bikin peratoeran oentoek keperloean oemoem hendaklah terpikoel oleh algemeen kas, terbagi dengan atoeran jang betoel dari „poengoetan belasting. Lain dari pada itoe adalah „soeawatoe kepentingan economie, djikalau ada „satoe ketantoean hal haknja orang atas „haknja eigendom, dan lain-lainnja hak orang „sendiri dan masing² tahoe apabila haknja itoe „diambil (dirampas) itoe orang haroes terima „ganti keroegian dari harganja, sedang atoeran „jang kami kemoekakan maksoednja akan dapat „politiek hal wang jang lebih baik”.

H. G. VERHOEFF.

Personalia.

Gekozen:

tot lid van den stadsgemeenteraad van Cheribon, H. E. Meijer en L. Pieplensbos;

tot lid van den stadsgemeenteraad van Batavia, H. A. Koot.

Officieele Mededeelingen.

Artikelen voor het orgaan. Het bestuur heeft het honorarium der artikelen in het orgaan vastgesteld op: f 10,— voor de eerste bladzijde druks, f 8,— voor de volgende bladzijde druks, f 6,— voor de daarop volgende bladzijde druks en voor elke bladzijde druks meer f 5,—. Gedeelten eener bladzijde zullen naar evenredigheid worden gehonoreerd.

Voor correspondenties, waarbij van raadspublieaties gebruikt gemaakt wordt, stelt het bestuur het honorarium vast.

Copy voor elk nummer van dit tijdschrift, dat op den 1sten der maand verschijnt, wordt ingewacht uiterlijk op den 20en der voorafgaande maand, copy voor het nummer van den 16en uiterlijk op den 5en der maand.

Het Bestuur der vereeniging voor Locale Be-langen is samengesteld als volgt: G. de Raad, Voorzitter, H. J. Drost, Secretaris, F. W. M. Kerchman, Penningmeester, allen te Semarang; H. J. Bussemaker te Soerabaja, Mr. A. Meyroos te Batavia, R. Slamet te Semarang, M. Soetedjo te Batavia(c), Mr. J. M. Wesselink te Medan, R. A. A. Wiranata Koesoema en Ir. J. E. A. von Wolzogen Kühr, beiden te Bandoeng.